

عشق های ممنوعه

برابر اسپانیا با تساوی ۲ بر ۲ متوقف شد تا پیروزی ۳ بر ۲ مقابل سوئد فاصله آنها با میزبان رقابت ها را به ۲ امتیاز کاهش دهد. این نتایج به این معنا بود که برزیل برای بوسه زدن به جام قهرمانی و برپا کردن اولین قهرمانی جهان در سطح کشور، تنها به یک تساوی مقابل اروگوئه نیاز داشت. تنها کافی بود نیاز تا جام را به آغوش بکشد.

در دومین دقیقه از نیمه دوم؛ فریادکا توانست برزیل را از حریف پیش بپندازد تا برزیل بیشتر از همیشه به جام «ژول ریمه» و به گردن آویختن مدال های قهرمانی نزدیک شود. اروگوئه ای ها اما تنها برای حفظ تندرستی به میدان نرفته بودند! «اوبدولیبو وارا» کاپیتان تیم اروگوئه پیش از بازی، تا حد توان روزنامه «موندو» را از گیشه ها جمع کرده و به داخل رختکن تیم خودی برده بود. روزنامه ای که تصویری از تیم ملی برزیل با تیترا «اینها قهرمانان جهان هستند» روی جلدش خودنمایی می کرد. وارا روزنامه ها را کف زمین رختکن انداخت و از هم تیمی هایش خواست که روی آنها ادرار کنند! پس از گل خوردن، این تنها چیزی بود که در ذهن تک تک بازیکنان اروگوئه زنده شد تا آنها در یک چشم به هم زدن غیرممکن را ممکن سازند! یک کامیک تاریخی!

ابتدا «آلبرتو شیافینو» و سپس «آلسیدس گی جیا» با گل های خود، بازیکنان و هواداران برزیل را به سکوت مرگ بار محکوم کردند. یک شکست دل شکننده. شکستی پیش بینی نشده که یک فاجعه ملی به حساب می آمد. نه فقط برای ۲۰۰ هزار نفر حاضر در «ماراکانا» بلکه برای تمام مردم برزیل. یک روز تلخ، روزی همچون زهر. روزی که برزیلی ها هیچ وقت آن را فراموش نکردند و با آن شکست کنار نیامدند.

پیراهن نخست برزیل در آن تورنمنت به رنگ سفید بود و پس از این شکست پوشیدن آن پیراهن در کل کشور ممنوع شد! برزیلی ها هرگز دیگر با پیراهن سفید رنگ به میدان نرفتند اما کمپانی «نایکی» سال ۲۰۱۹ برای جشن صدسالگی رقابت های «کوپا آمریکا» پیراهنی زیبا به رنگ سفید برای برزیل طراحی کرد تا قهرمان پنج دوره جهان سرانجام باز هم رنگ سفید را بر تن کند. «فیل دلوس» متخصص پیراهن های فوتبال در این خصوص می گوید: «ما همه به اروگوئه یک تشکر بدهکار هستیم. کمتر رنگی در فوتبال مانند رنگ زرد قناری برزیل مهیج است. تصور اینکه ماهیت اسطوره ای تیم برزیل با پیراهنی به رنگ سفید ساخته شود، واقعاً دشوار است. ببینید استعداد پله، سوکراتیس، زیکو و رونالدو و دیگران با هر رنگ پیراهنی به بزرگی ختم می شد اما رنگ طلایی پیراهن برزیل به آن چاشنی شاعرانه ای افزود. پیراهن طلایی رنگ، شما را به نشاط و رقص وا می دارد. اتفاقی که با پیراهن سفید بعید بود شاهدش باشیم.»

فیورنتینا (لباس دوم - فصل ۹۳-۱۹۹۲)

به طلسم عدم قهرمانی را در سر می پروراندند و توانستند با غلبه بر تاتنهام، نیوکاسل، ویگان و ایپسویچ تاون، به فینال جام اتحادیه در ویمبلی صعود کنند. فینالی که در طرف دیگرش بیرمنگام انتظار حریف صاحبانم خود را می کشید. «نیکولا زیگیچ» مهاجم گلزن بیرمنگام در دقیقه ۲۸ با یک ضربه سر تور دروازه توپچی ها را به لرزه درآورد اما آرسنال یازده دقیقه بعد توسط فن پرسبی به گل تساوی رسید. شرایط اینگونه به نظر می رسید که بازی در پایان ۹۰ دقیقه پیروزی نخواهد داشت ولی آرسنالی ها معتقد بودند با صدا درآمدن سوئد پایان مسابقه، با جام عکس یادگاری خواهند گرفت.

دقیقه ۸۹؛ «بن فاستر» سنگربان بیرمنگام توپی بلند به پشت محوطه توپچی ها ارسال کرد و زیگیچ با هوا بلند شد و باز هم به توپ ضربه زد تا آن را برای «اوبافمی مارتینز» ارسال کند. شدت این پاس اما خوب نبود و توپ به سمت «وویچک شچرنی» حرکت کرد. شچرنی که روی زمین زانو زده بود تا توپ را به آغوش بکشد، ناگهان «لورن کوشیلنی» مدافع فرانسوی آرسنال را مقابل خود دید که با قصد دفع توپ به سمتش آمده. قاطعی کردن این دو بازیکن توپ را به سمت مارتینز به چرخش درآورد تا مهاجم نیجریه ای دروازه خالی آرسنال را با یک ضربه ساده فرو بریزد و شادی را به اردوی تیم بیرمنگام هدیه دهد.

به این ترتیب سرخ پوشان برای سومین بار پیاپی در شش سال در دیدار فینال زانو زدند؛ با این تفاوت که این بار این شکست به دست خودشان، با اشتباه خودشان رقم خورد تا لباسی که آن شب آرسنالی ها بر تن داشتند یادآور خاطرات تلخ، غم و حسرت برای هواداران این تیم باشد.

برزیل (لباس نخست - سال ۱۹۵۰)

برزیل در سال ۱۹۵۰ از نخستین جام جهانی خود میزبانی کرد؛ در دوره ای که بسیاری از فوتبال دوستان، زردپوشان سلسائو را مدعی اصلی قهرمانی می دانستند. در آن دوره از رقابت ها، خبری از برگزاری دیدار فینال نبود و تورنمنت به شکل متفاوتی برگزار می شد. جام جهانی ۱۹۵۰ برزیل دو مرحله داشت؛ در مرحله اول چهار گروه چهار تیمی حاضر بودند و صدرنشینان هر گروه به مرحله دوم راه می یافتند تا یک فینال گروهی متشکل از چهار تیم را برگزار کنند. در پایان، صدرنشین این گروه به عنوان قهرمان، جام را بالای سر می برد.

سلسائو کارش را با پیروزی چهار گله برابر مکزیک کلید زد و سپس با برد ۲ بر صفر برابر یوگسلاوی و تساوی ۲ بر ۲ برابر سوئیس، با دو پیروزی و یک تساوی راهی مرحله گروهی پایانی شد. سوئد، اسپانیا و اروگوئه - سه صدرنشین دیگر - به ترتیب حریفان برزیل در فینال گروهی جام جهانی را تشکیل دادند. شاگردان «فلاویو کوستا» در دو دیدار ابتدایی با دو پیروزی پر گل ۷ بر یک و ۶ بر یک، سوئد و اسپانیا را از پیش رو برداشتند اما اروگوئه در همان گام نخست

ویل شارپ
مترجم: نوید صراف

پیراهن های فوتبال حالا دیگر بخشی مهم از این صنعت به حساب می آیند؛ پیراهن هایی که مهم نیست زیبایی شان چگونه به دست آمده اما المان های اصلی اش چنان بی نقص است که هر بیننده ای را به خود مجذوب می کند. پیراهن هایی که گاهی حتی میان عده ای هوادار با هویتی مشترک، مرزی به پهنای یک کشور می کشد و آنها را از یکدیگر جدا می سازد.

«جیمز کمپل تیلور» روزگاری درباره پیراهن های تیم های فوتبال نوشت: «این لباس ها تنها نشانگر جهت گیری ورزشی یک فرد نیستند بلکه می توانند نشانگر شهر، کشور، عقاید سیاسی، وضعیت اجتماعی و یا حتی فرهنگ فوتبالی آن فرد باشند.»

به بیانی ساده تر ما هواداران فوتبال تنها به خاطر رنگ پیراهن یا بوسه زدن لوگوی تیم محبوب مان، لباسی را بر تن نمی کنیم. ما به چیزی که می پوشیم اهمیت می دهیم و برای آن ارزش قائلیم. ما چیزی را به نمایش می گذاریم که می خواهیم دیگران در خصوص ما بدانند. افتخارات، سرگذشت، ریشه و حتی میزان وفاداری مان در مواقع سخت. ضمن اینکه پیراهن های فوتبال یکی از زیبایی های این ورزش را در معرض دید مردم جهان قرار می دهد؛ اینکه مردمانی غریبه از نقاط مختلف جهان می توانند با پوشیدن یک لباس در یک گروه مشترک قرار بگیرند.

باشگاه های فوتبال حالا هر سال به صورت رسمی ۳ یا ۴ لباس جدید را به هواداران شان معرفی می کنند تا علاقه مندان به هر باشگاه با انتخاب های پرشماری برای خرید پیراهن تیم محبوب شان مواجه شوند اما گاهی اوقات پیراهنی هر چقدر هم که زیبا باشد، نمی تواند هوادار را ترغیب به لمس مجددش کند چرا که برایش یادآور ناکامی و بدشانسی است!

آرسنال (لباس نخست - فصل ۱۱-۲۰۱۰)

در آغاز فصل ۱۱-۲۰۱۰ درست شش سال از آخرین جامی که آرسنال کسب کرده بود می گذشت؛ جایی که توپچی های لندن با غلبه بر منچستر یونایتد در ضربات پنالتی در فینال جام حذفی فصل ۰۵-۲۰۰۴ به آخرین قهرمانی خود دست یافتند و پس از آن در سال ۲۰۰۶ در فینال لیگ قهرمانان اروپا و سال بعد در فینال جام اتحادیه انگلیس، با تحمل شکست ۲ بر یک دست شان از لمس جام کوتاه ماند. سرخ پوشان شهر لندن در فصل ۱۱-۲۰۱۰ با ترکیبی جوان و قدرتمند که شامل بازیکنانی مانند «جک ویلشر»، «سک فابریگاس»، «سمیر نصری»، «آندره آرشاوین»، «توماس روسیچکی» و «رابین فن پرسبی» بود، رویای پایان دادن